

РЕШЕНИЕ

№ 7344

гр. София, 07.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **7558** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителите Р. К. В. и А. И. А., чрез представител по пълномощие адв. Н. Б. от САК, против Решение № 20142593/21.06.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 14787/2020 г. от СРС, НО – 121-ви състав.

С оспореното решение е потвърдено изцяло Наказателно постановление № 26-Е-629/16.09.2020 г., издадено от изпълнителния директор на Националната агенция по приходите, с което на [фирма] за нарушение на чл.30, ал.8 от Закона за хазарта /ЗХ/ е наложено наказание „имуществена санкция“, в размер на 3 834 810,70лв., на основание чл.104, ал.3 ЗХ.

В жалбата се твърди, че оспореното решение е постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Неправилно е определен както от административнонаказващият орган, така и от съда, приложимият размер на държавната такса. Дружеството е действало съобразно с утвърдените от Държавната комисия по хазарта /ДКХ/ правила. Към НП липсва приложение с доказателства – нарушение на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. Фактическото описание на нарушението в НП е посочено неясно. В допълнителни писмени бележки

пълномощникът на касатора твърди, че в част IV на утвърдения образец на декларация по чл.30, ал. 6 ЗХ няма графа „изплатени печалби“, а такава фигурира в час V, относима към онлайн залаганията по чл.30, ал.4 ЗХ. Жалбата се поддържа в о.с.з. от представител по пълномощие адв. С. ,който представя писмени бележки.Не се претендира адвокатско възнаграждение.

Ответникът, чрез пълномощника си юрк. М., оспорва касационната жалба като неоснователна. Релевира подробни доводи в писмени бележки и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Приетата от съда фактическа обстановка е безспорна между страните и се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства и показанията на разпитания актосъставител К. У.. Съгласно удостоверение за издаден лиценз № 000030-1215/05.02.2020 г. [фирма] е организатор на залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета. Със Заповед № П-107/21.02.2020 г. на председателя на ДКХ на 16.03.2020 г. на дружеството е извършена проверка по документи. Проверката установила, че в подадената от касатора декларация по чл.30, ал.6 от ЗХ за м. януари 2020 г. е попълнил в част IV, графи 4 и 5 дължимата държавна такса, в размер на 20 % върху стойността на получените такси и комисионни, вместо относимите към организиранията от дружеството хазартни игри дължимата държавна такса в размер на 15 % върху стойността на получените залози в графи 2 и 3. В резултат на това вместо да заплати държавна такса в размер на 5 985 328,32 лв. дружеството е заплатило 2 150 517,62 лв. или с 3 834 810,70 лв. по-малко. На 20.03.2020 г. е съставен АУАН № 029 за нарушение на чл.30, ал.6, във вр. чл.30, ал.3 от ЗХ. Въз основа на АУАН на 16.09.2020 г. е издадено оспореното НП, с което на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 3 834 810,70 лв., на основание чл.104, ал.3 ЗХ. Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Неоснователно е оплакването за нарушение на материалния закон. Съгласно чл.41, ал.1 ЗХ хазартните игри, разрешени по този закон, са: лотарийни игри, игри със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета, игри със залагания върху случайни събития и със залагания, свързани с познаване на

факти, игри с игрални автомати и игри в игрално казино. Гореизброените хазартни игри /с изключение на игри с игрални автомати и игри в игрално казино/ попадат в обхвата на чл.30, ал.3, предл. първо от ЗХ. От нормата на чл.30, ал.3 ЗХ следва, че всеки играч заплаща за участието си в хазартни игри, като организаторът на хазартната игра събира или залозите им, или такси и комисионни за участието им. Съгласно даденото в §1, т.1 ДР на ЗХ определение "залог" е всяко плащане на пари, пряко или под друга форма, за участие в хазартна игра с цел получаване на печалба. В закона не са посочени изрично хазартните игри, за които се събират „такси и комисионни“, но те могат да се определят чрез съпоставка на допустимите по чл.41, ал.1 ЗХ хазартни игри и изброените такива в чл.30, ал.3, предл. първо ЗХ. Това са „игри с игрални автомати и игри в игрално казино“, подробно регламентирани в раздел V и раздел I на ЗХ. Под такси и комисионни в чл.30, ал.3, предл. второ ЗХ следва да се разбира „цената за допускане до участие“, която играчите следва да заплатят на хазартния оператор за организирането на турнири на игри с игрални автомати в игрална зала или турнири на игри, организирани в игрално казино. Следователно в организираните от касатора хазартни игри участниците заплащат залози, а не такси и комисионни. Тези залози се събират предварително и са условие за участие в играта. С оглед изложеното съдът намира, че правилно е приложен материалният закон, тъй като спрямо [фирма] е приложима нормата на чл.30, ал.1, предл. първо от ЗХ, в съответствие с която за поддържането на лиценза за процесната игра, той дължи държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на направените залози. В тази връзка неоснователен е доводът на касатора, че е следвало да се прилагат утвърдените от ДКХ Правила за провеждане на играта „Е.“ със залагания върху резултати от спортни състезания и надбягвания с коне и кучета. Съгласно чл.2, ал.2 от тези правилата „В играта „Е.“ участниците залагат на различни събития с различни коефициенти, печалбите на печелившите участници се изплащат от сумите, постъпили от загубилите участници, а [фирма] събира комисионни за участие. Комисионните за участие са в размер на разликата между постъпилите залози и изплатените печалби на участниците“. Всъщност както бе посочено по-горе няма как дружеството да събира комисионни за този род хазартни игри, тъй като събира само залози, които се заплащат предварително и са условие за участие в хазартните игри. Независимо от неправилното наименование на заплатените от играчите суми, дадено в посочените Правила, последните не могат да имат предимство пред задължителните норми на закона, който в чл.30, ал.3 ЗХ е определил конкретно кой от организаторите на хазартни игри какви държавни такси следва да заплаща. Съдът не споделя довода на касатора за неправилно одобрен образец за декларация по чл.30, ал.8 ЗХ. В част IV се съдържат граfi както за стойността на получените залози, така и за стойността на получените такси и комисионни. Това, че касаторът е попълнил неправилните граfi не означава, че е сбъркан образецът на декларацията. Неоснователно е оплакването за нарушение на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. В НП административнонаказващият орган се позовава не само на чл.30, ал.6 /в приложимата към този период редакция/ като нарушена норма, но е посочено изрично, че този текст е във вр. с чл.30, ал.3 от същия закон, т.е. отнася се до неправилно подадени данни в декларацията.

Неоснователно е и оплакването, че от НП не става ясно дали нарушението е осъществено чрез действие или бездействие. От текста на самото наказателно постановление, в което подробно е описан механизмът на извършване на

нарушението, става ясно, че чрез действията си, изразяващи се в попълването на неверни данни, касаторът е осъществил състава на визираното нарушение.

Наказателното постановление и АУАН са издадени в срок от надлежен орган, в предвидената от закона форма, подписани са съгласно изискванията на закона, дадена е възможност за възражения на нарушителя и съдържат реквизитите, посочени в чл. 42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Правната квалификация на нарушението е определена правилно от административнонаказващия орган. Наложено е наказание в съобразен с определения от закона размер.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК съдът дължи произнасяне по претенцията на ответника за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН на ответника следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция - юрисконсултско възнаграждение. Съобразно изискванията на чл.63, ал.5 от ЗАНН същото следва да се определи по реда на чл.37 от Закона за правната помощ, във вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.1 ЗАНН във връзка с чл.221, ал.2 АПК Административен съд София-град,Х.-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20142593/21.06.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 14787/2020 г. от СРС, НО – 121-ви състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :